

A whimsical illustration of a woman in a blue cape sitting on a wooden cart, looking out at a night landscape with a bridge, a fire, and a cat. The scene is lit by lanterns and a starry sky.

Julie
Leongová

VĚŠTKYNĚ
DROBNÝCH
OSUDŮ

Host

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

THE TELLER OF SMALL FORTUNES

Copyright © 2024 by JL Writing, LLC

All rights reserved including the rights
of reproduction in whole or in part in any form

Cover illustration by Devin Elle Kurtz

Cover design by Katie Anderson

Translation © Michaela Teličková, 2025

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2025
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2954-4 (PDF)

ISBN 978-80-275-2955-1 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2956-8 (MobiPocket)

*Mému tátovi,
který mi věnoval lásku k příběhům.
Děkuju ti za to, že jsi tady vždycky byl.*

爸爸, 谢谢你.

KAPITOLA PRVNÍ

V den, kdy věštkyně drobných osudů dorazila do Krkovce, panovalo ve vesnici pozdvižení, protože voskařův budoucí učedník poztrácel všechny kozy.

Lao-chu pomalu zastavil uprostřed návsi a Tao ho poplácala po zadnici. Cestovali už dlouho, přes lesy a pole. Lao-chu zadupal kopyty, odrkl si úlevou, že má cestu za sebou, a z nozder mu v chladném podvečerním vzduchu stoupala pára. Bylo to poprvé, co Tao Krkovcem projížděla. Dorazila celkem brzy, těšila se totiž na teplé jídlo a měkkou postel, ale při pohledu na scénu před sebou začala pochybovat, že se jí teď dostane nějakého vřelého uvítání. Povzdechla si.

Volně omotala otěže kolem oje, lадně seskočila na zem a pohledem přejela okolní rozruch. Stála přímo před hostincem. Byla to pěkná jednopatrová budova — větší, než by vesnice jako Krkovec potřebovala.

Jenže tam, kde by člověk čekal hlouček spokojených vesničanů u piva, se místo toho tísnila podivná řada lidí, z níž se ozýval křik a chaotické kovové břinkání.

„Jeden kýbl zrní a zvon pro každýho! Pospěš si, vem si ten kýbl, no tak!“

„Rád bych věděl, kdo za to zrní bude platit!“

„Sklapni, Mallacku, to vyřídíme pozdějc. Starosta ti zaplatí poctivě a ty to víš.“

„No jo, jenže já bych rád znal cenu dřív, než se celý to zrní rozhází od lesa až k vodě a nikdo za to nebude odpovídat! Měl bych dostat příplatek, když jste mě vytrhli od večere a vpadli do sýpky bez sebemenšího...“

„Ty mizero! Když ty kozy nenajdem, Krkovec půjde do kytek i s tvým mlýnem. Protože kdo bude kupovat tvoje zrní, když tu nezbyde žádná koza, co by ho žrala, a nikdo, kdo by za to platil?“

Na pařezu opodál seděl vytáhlý mladík se zplihlými vlasy. S výrazem naprostého zoufalství sledoval celý výjev. Byl jediný, kdo nikam nespíchal, a tak se Tao rozhodla, že začne právě u něj.

„Zdravím,“ oslovila ho a přešla k jeho pařezu. „Můžeš mi říct, co se tu děje?“

Chlapec se leknutím vytrhl ze svého trápení a vytřeštil na ni oči. „Ty jsi Šinarka!“

„To jsem,“ odpověděla Tao trpělivě. „Můžeš mi říct, co se stalo?“

„Ale mluvíš ešteransky!“ vykřikl kluk. Podezíravě si ji prohlížel, jako by čekal, že se její cizokrajné rysy — tmavé, přivřené oči, zlatavá pleť a černé vlasy svázané do volného drdolu — každou chvíli přímo před ním promění, aby lépe ladily s její řečí.

Tao si povzdechla a rozhodla se změnit přístup. Rozmáchla se pláštěm a lehce se uklonila. „Zdravím tě, mladý pane. Jsem věstkyně budoucnosti z daleké říše Šinara a přijela jsem sem hledat moudrost a poznání.“

„...do Krkovce?“ podivil se kluk pochybovačně.

„Moudrost lze nalézt na nejružnějších místech,“ řekla Tao a sepjala ruce s výrazem, který měl vyzařovat

hlubokou duchovní vážnost. „Všude tam, kde řeka tesá pravdu do kamene a lidé rozdmýchávají plameny tvoření.“

„Aha,“ přikývl kluk náležitě ohromeně. „Tak to asi hledáš starýho kováře Derryho a jeho kovárnu, že? Stojí s vědrem tamhle nalevo.“

Oba se znovu podívali na podivnou skupinu lidí, kteří teď víceméně všichni drželi kýbly se zrním a různé rachotící náčiní. Chlapec ještě víc svěsil ramena, samé lokty, kolena a pubertální zoufalství.

„Co dělají se vším tím zrním?“ zeptala se Tao.

„Vysílají pátrací skupiny. Ztratil jsem kozy, víš?“ přiznal nešťastně. „Hlídal jsem dneska Artymu stádo na západní pastvině, po obědě jsem usnul, a když jsem se probudil, byly fuč. A teď bude s vesnicí konec a všechno je to moje vina. I když jak jsem měl vědět, že kozy budou radši lízt po šutrech, než aby zůstaly na krásný travnatý louce? Měl jsem bejt učeň u voskaře, ne hlídač koz, a kdoví jestli mě Bern ještě vezme. Já to umím se včelama, ty nevyváděj — držej se tam, kde maj bejt, a neštípnou tě, když jim nelezeš do úlu —, ale Artyho zase zlobí noha a mně nevadilo mu na jeden den vypomocť, no a podívej se, jak to dopadlo! Pitomý kozy!“

Slova se z něj valila jako lavina ve splašené směsi mladistvého rozčilení a studu.

„Hm,“ zamyslela se Tao, „možná bych ti s tím mohla pomocť.“

Přešla ke svému vozu a vyskočila nahoru, zatímco Lao-chu netrpělivě přešlapoval na místě. Jenže Tao si nevzala do rukou otěže — přikrčila se pod svítícími lucernami, které se lehce pohupovaly na dřevěném rámu vozu, a vklouzla dovnitř do malého prostoru, jenž byl jejím domovem.

Závěs z vyšívaného plátna chránil interiér jak před větrem, tak před zvědavými pohledy. Za ním bylo vše, co Tao vlastnila, úhledně uložené — nebo alespoň tak úhledně, jak to šlo v prostoru, který by se s notnou dávkou velkorysosti dal nazvat truhlou na kolečkách. Na jedné stěně visely na křivém hřebíku hrnce a pánve různých velikostí. Naproti byl prostor, jež Tao považovala za svůj špajz: pytlík s pár zimními jablky, zavřovací sklenice se zrním a sušenými čajovými lístky připevněné na provizorní policičce, svazky kopřiv a máty zavěšené k usušení. Vedle stála její postel: pár pytlů sena (které příhodně fungovaly i jako krmivo pro Lao-chua, přestože to znamenalo, že když jim dlouho trvalo, než znovu nabrali zásoby, nevyhnutelně tím trpěl její spánek) zabalených do tlustých vlněných přikrývek. Celkově to vytvářelo útulné, třebaže skromné hnízdečko.

Tao to celé přelétla jenom letmým pohledem. Všechno bylo na svém místě a to znamenalo, že to, co potřebuje, bude vzadu, mezi jejími nejcennějšími věcmi.

Pohybovala se v úzkém prostoru s jistotou člověka, který tu důvěrně zná každý centimetr, a v zadní části vozu za malým skládacím stolem a stoličkami protřídila pečlivě svinuté balíčky. Z jednoho z nich vytáhla kotouč z tepaného bronz, zavěšený na stuze, a malou paličku omotanou látkou.

Do každé ruky vzala jednu věc, zase vyklouzla ven a zamrkala v teplém světle zavěšené lucerny. Vepředu povelu se napřímila do výšky (aspoň do takové výšky, jakou její drobná postava umožňovala), ujistila se, že jí plášť s kapucí působivě vlaje, aby byla vidět sametová modrá podšívka, pozvedla bradu a s přehnanou obřadností udeřila paličkou do bronzového kotouče.

Ozval se dunivý, kovově hluboký tón, autoritativní a rezonující. Vesničané ztichli a konečně si všimli mladé Šinarky, která stála na povoze uprostřed jejich náměstí. Tao znovu udeřila do gongu a jeho zvuk prostupoval vzduchem, zatímco se zraky všech zaměřily na ni.

„Zdravím vás, lidé z Krkovce!“ zvolala do všeobecného zmatení. „Jsem Tao, věštkyně drobných osudů.“

Paličkou teatrálně ukázala na bok svého malého dřevěného vozu, kde bylo černým písmem úhledně vyvedeno VĚŠTKYNĚ DROBNÝCH OSUDŮ, spolu s dodatkem napsaným podstatně menším písmem: *(žádná kouzla, lektvary ani dávná proroctví)*.

„Ale dnes vám — zcela zdarma — dám dar jednoho přiměřeně velkého osudu! Vy tam, paní,“ Tao ukázala na uštvanou ženu v zástěře, která stála u dveří hostince a držela několik kýblů. „Řekněte mi, neteče na východ odtud malá říčka, co protéká borovým lesem?“

„No baže, teče,“ odpověděla žena a přimhouřila oči.

„A vy, pane Arty,“ oslovila Tao staršího šlachovitého muže opírajícího se o hůl, „neroste podél ní bujné ostružiní?“

„No toto, jak znáte moje jméno?“ vyjekl Arty zmateně a promnul si bolavou nohu.

„Jo, roste,“ vložila se do toho žena v zástěře. „Ale co s tím?“

Tao dramaticky rozpřáhla ruce, zavřela oči a zaklonila hlavu, jako by naslouchala hlasům, které slyší jen ona. „Lidé z Krkovce...“ prohlásila, „viděla jsem vaše kozy! Hledejte na východě, tam, kde se chladná voda hor setkává s ostružiním. Tam najdete svoje stádo!“

Vesničané najednou propukli v hučivou kakofonii.

Tao jakožto věštkyně drobných osudů obvykle neměla moc příležitostí udělat kolem sebe takový rozruch — kdyby

předváděla podobné divadlo kvůli tomu, jestli na příští Den učence sprchne nebo jestli tesařově dceři zmizí bradavice, připadala by si přece jen trochu směšně. Ale musela si přiznat, že když už na to došlo, docela si to užívala.

„Je to Šinarka!“ vykřikl ten vytáhlý kluk, který při jejím prohlášení seskočil z pařezu. „Vidí věci v kamenech!“

„A já bych teda ráda věděla, co dělá Šinarka až v Krkovci,“ ozvala se žena se staženými ústy a pometlem v ruce.

„Jak mohla vědět moje jméno?“ zakřičel Arty do všeobecného kraválu. „V životě jsem v Šinaře nebyl!“

„Dost už!“ zakřičela žena v zástěře a zabouchala vařečkou do kýblu, aby si zjedнала pozornost davu. „Plýtváme světlem, jestli chceme ty kozy najít ještě před setměním. Když tahleta věštkyně říká, že máme hledat u potoka na východě, někdo se tam klidně může jít podívat — stejně jsme to chtěli prohledat všude.“

Tohle prohlášení se setkal se sborovým souhlasem, vesničané se začali rozdělovat do skupin a rozcházet do všech stran. Někteří se ještě ohlíželi na Tao a její povoz. Vytáhlý kluk popadl kýbl se zrním a rozběhl se směrem na východ. „Já to u řeky zkontroluju!“ volal přes rameno. Jeho víra v Taoiny věštecké schopnosti očividně rozdmýchala naději, že svou chybu odčiní.

Tao se pro sebe pousmála, schovala gong i paličku zpátky do vozu a slezla dolů, aby odstrojila Lao-chua a počkala na výsledek. Věděla, že říčka s ostružiním není daleko — sotva půlhodinu poklusem, když přijde na dlouhé mladé nohy s dostatečnou motivací. Přejela přes ni chvíli předtím, než dorazila do Krkovce — její vůz rachotil po kamenech a Lao-chu se sklopenýma ušima opatrně nakračoval v ledové vodě. Tao si pamatovala, jak se nahnula z vozu a nabrala si hrst zralých ostružin,

jak je jedla jednu po druhé a vychutnávala si každé sladoučké sousto.

Zároveň si ovšem taky pamatovala zvuk trhání a žvýkání listů, výrazný pach dobytka a ještě výraznější sborové mečení, které se ozývalo zpoza křovin, když projížděla kolem.

Neuplynula ani hodina, slunce sklouzlo za kopce, krajina se zbarvila do purpurova a vděční vesničané už potřásali Tao rukama a přes její polohlasné protesty jí do dlaní strkali druhý džbán napěněného piva.

Jakmile se Cam triumfálně vrátil se stádem nespokojených koz flekatých od ostružin, žena v zástěře — která, jak se ukázalo, byla krčmářova manželka Hattie (a skutečná místní autorita v Krkovci, navzdory oficiálnímu starostovi) — si Tao okamžitě oblíbila.

„Ne, o tom nechceme ani slyšet, od někoho jako vy si dneska večer žádné peníze nevezmeme,“ pokárala ji Hattie, když před Tao na stůl poblíž ohniště položila talíř plný sýra („nejlepší kozí sýr široko daleko, samozřejmě“) a košík s teplým chlebem. „Po tom, co jste pro nás udělala! Doufáme, že tu zůstanete na noc, spousta z nás by si ráda nechala vyložit osud, pokud budete mít čas. Představte si to, opravdová věštkyně ze Šinary — vsadím se, že to nemají ani v Mušlově!“

Nato se všude kolem ozvalo souhlasné mručení a pár lidí spokojeně pokývalo hlavou, protože Krkovec si často připadal jako menší a chudší soused nedalekého Mušlova. (Mušlov bylo středně velké přístavní město s okrajovým významem. Mělo hned tři krčmy, a dokonce i vlastního mága — sice už postaršího, skoro hluchého a o dost méně impozantního, než jací jsou ostatní členové Cechu, ale přece jen mága. Poslední dobou se

zabýval hlavně kouzly s rybářskými sítěmi, která občas způsobila nečekané věci s něčí rybí polévkou — ovšem stejně to bylo západní město, které mělo mága, a to se počítalo.)

„Bylo by mi ctí,“ odpověděla Tao a uctivě sklonila hlavu, „strávit noc v takovéto krčmě a samozřejmě zítra vyložit osud každému, kdo bude mít zájem.“

Hattie se na ni zářivě usmála a vesničané znovu nadšeně připili, přičemž Camův hlas zazněl nejhlasitěji ze všech, na počest cestující věštkyně drobných osudů, která vypadala jako Šinarka, ale mluvila jako Ešteranka, a zachránila obyvatelům Krkovce kozy — a tím i krk.

Následujícího rána Tao vstala po vydatné snídani (vejce a máslové sušenky, které chutnaly trochu víc po kozím mléce, než by si přála, ale stále byly teplé a syté), poděkovala Hattie za jídlo a vyšla ke svému vozu, jenž pořád stál na návsi. Lao-chu byl přes noc ustájený a Tao ho předtím navštívila — našla ho, jak spokojeně přežvykuje obrovskou hromadu sena, kterou mu místní připravili. Krkovec se probouzel pomalu; i sluneční paprsky, které se sunuly přes kopce a doškové střechy, působily měkce a ospale. Pár ranních ptáčat už ale bylo na nohou. Vesničané nosili vodu nebo náradí a při pohledu na Tao buď kývli, nebo zamávali, a přitom si ji se zjevným zájmem prohlíželi.

Tao si tiše pobrukovala, vyhrnula si rukávy a pustila se do příprav na den: vytáhla z hloubi vozu vysoký kůl s provazem přivázaným na horním konci a pomocí kladiva a značného úsilí ho bezpečně zarazila do země kousek za vozem.

Když si byla jistá, že ho zatloukla dost hluboko, chytila volný konec provazu a uvázala ho ke smyčce

na obloukovém nosníku vozu. Napnula ho, na chvíli zmizela uvnitř a vrátila se s velkou rolí látky. Zacházela s ní téměř s úctou — pečlivě ji rozbalila a opatrně ji protřepala, aby se zbavila prachu.

Zkušenými pohyby rukou ji přehodila přes provaz tak, aby visela po obou stranách. Látka měla barvu púľnoční modři a byla silnější než len, ale jemnější než vlna, a na slunci se krásně leskla. Tao po ní přejela dlaní, pocítila její hebkost a ne poprvé tesklivě pomyslela na svěží, zelené vrcholky hor v Šinaře, kde se vyrábělo všechno vodní hedvábí jako tohle. Neviděla je od dětství a pravděpodobně už je nikdy znovu neuvidí. Ta myšlenka ji zabolela dřív, než ji stačila potlačit.

Zbytek příprav šel rychle: několik kratších kolíků v rozích, aby se stan rozprostřel, dřevěný skládací stolek, dvě stoličky, zvláštní hliněná konvice s rukojetí a krátkou hubicí, vedle ní dva stejné hliněné šálky a nádoba s usušenými čajovými lístky. Přinesla i malou dřevěnou krabičku, jež uvnitř hlasitě zarachotila, a sladce vonící svíčku, kterou opatrně zapálila křesadlem a postavila vedle čajové konvice.

Potom ustoupila o krok dozadu a kritickým pohledem zhodnotila výsledek.

Tou dobou už se Krkovec naplno probudil. Na návsi se začal scházet dav, lidé si přáli dobré ráno, mířili za svou prací a celou dobu koutkem oka sledovali Tao, jak pobíhá kolem svého vozu a teď už i stanu.

Lidé se začali nenápadně přibližovat. Byli zvědaví, ale nikdo neměl dost odvahy být první, ovšem pak už ke stanu vesele přikráčel vytáhlý Cam (který se cítil trochu jako mluvčí celé vesnice — nebyl to totiž právě on, kdo s věstkyní mluvil jako první?) a zavolal: „Dobré ráno, slečno! Máte už otevřeno na věštění budoucnosti?“

Tao se na chvíli zastavila a upravila si oblečení. Dobře věděla, jak je vzhled důležitý, obzvlášť pro její řemeslo. A tím spíš, když je cizinka.

Dlouhé bílé šaty, jednoduché, ale čisté (na cestování měla raději kalhoty, jenže šaty brala jako ústupek přísnějším zvyklostem horských měst), přepásané hnědým koženým opaskem s mnoha zavěšenými pytlíčky. Vysoké boty, které byly spíš praktické než dámské, a černý vlněný plášť s modrou podšívkou, se staženou kapucí a zapnutý stříbrnou sponou ve tvaru liščí hlavy. Plášť a spona byly možná kvůli své přepychovosti trochu nepatřičné, ale podobně jako modrý hedvábný stan určitým způsobem přispívaly k celkovému vznešenému dojmu, místo aby vlivem okolní prostoty ztratily na hodnotě.

Tao si rozpustila a znovu stáhla vlasy do drdolu, zastrčila uvolněné prameny a uhladila si je rukou. Sáhla do jednoho z pytlíčků u pasu a vytáhla úzkou sponu z jemně vyřezávaného nefritu, zakončenou elegantně zakřiveným háčkem: šlo o *tši*, šinskou sponu do vlasů. Chvíli ji převalovala v prstech a vnímala, jak je nefrit současně chladný a teplý. Chybělo její matce, že ji nemůže nosit? Všimla si vůbec, že už ji nemá? Tao polkla knedlík v krku, opatrně si sponu zasunula do drdolu a posouvala ji, dokud neseděla pevně. Na vzpomínky teď nebyla ta správná chvíle. Přišel čas pustit se do věštění.

Když byla spokojená se svým vzhledem, otočila se ke Camovi před stanem.

„Dobré ráno, Came. Ano, zrovna se chystám otevřít — ale potřebovala bych, abys mi ještě s něčím pomohl.“ Ukázala na hliněnou konvici na stole. „Potřebovala bych do ní nalít vroucí vodu — mohl bys zaskočit za paní Hattie do krčmy a poprosit ji, jestli by ji nenaplnila?“

„Jasně!“ přikývl Cam, opatrně uchopil konvici za dno — nebyl si úplně jistý, která část má sloužit jako držadlo — a pospíšil si do krčmy. Když po cestě míjel sousedy, viditelně se nadouval pýchou za to, jakou má důležitou funkci. Za chvíli byl zpátky a konvici, z níž stoupala pára, postavil na stůl s maximální soustředěností, zatímco si kousal ret.

„Děkuju ti,“ řekla Tao. „Chtěl bys být mým prvním zákazníkem?“

„Jo!“ přikývl dychtivě. „Ale...“ Prohrabal si s nadějí kapsy a vytáhl tři čtvrtáky. „Stačí to? Jak moc bohatej musím bejt na takovej osud?“

„To, jak bohatý bude něčí osud, záleží na tom, kolik už člověk má, protože to vždycky bude víc,“ pronesla Tao. Docela si užívala vžívání se do role, kterou od ní lidé očekávali — i když malá část v ní nesouhlasila s tím, že lidem ukazuje, co chtějí vidět v mystické věštyni ze Šinary, namísto mnohem prozaičtější pravdy.

„Cože?“ zamrkal Cam zmateně.

„Ale nic,“ pousmála se Tao. „Říkám jen malé věštby za malé ceny. Ano, můžu ti vyložit osudu za tři čtvrtáky. Pojď, posad se.“

Na chvíli vyhlédla ze stanu a mávla na ostatní, aby si počkali, než na ně přijde řada po Camovi, a požádala je, ať postojí kousek stranou kvůli soukromí.

Když se posadili, Tao nabrala hrst usušených čajových lístků a nasypala je do dvou šáleků.

„Nejdřív si dáme čaj,“ oznámila, zatímco ji Cam pozorně sledoval.

Tao vzala konvici a opatrně nalila vodu do obou šáleků. Při nalévání konvici zvedla vysoko nad stůl a neprolila ani kapku. Ze šáleků se okamžitě zvedla zemitá vůně a tmavé lístky se rozvinuly. Cam už se natahoval po svém šálku, ale Tao ho rychlým gestem zarazila.

„Ještě ne — musí se to vylouhovat a trochu zchladnout. Chvilku počkáme.“

„Pardon,“ řekl. Následovalo krátké ticho, zatímco si oba prohlíželi kouřící šálky. „Na co ten čaj?“ zeptal se nakonec.

„Je to jeden ze způsobů, jak věštím,“ odpověděla Tao. „Až ho dopiješ, lístky, co zbydou na dně, mi můžou ukázat něco z tvé budoucnosti.“

Cam fascinovaně zíral do svého šálku a silou vůle se snažil lístky přinutit, aby dělaly něco kouzelnějšího, než aby se v šálku jen vznášely. „Ale včera večer, když jste věděla, kde jsou ty kozy, jste čaj neměla, ne?“

„No...“ Tao si rychle odkašlala. „Jsou i další způsoby. Někdy taky věštím z kamenů osudu.“ Ukázala na dřevěnou krabičku na stole. „Nebo z dlaní, občas třeba i z kouře. Ale nejraději začínám čajem.“

„Proč?“ zeptal se Cam s mladicky neúnavnou zvědavostí.

Tao pokrčila rameny. „Protože je to příjemné. A protože mám ráda čaj.“ Pak usoudila, že čaj už je hotový, zvedla šálek ke rtům, mírně na něj foukla, aby nápoj zchladila, a zdlouha se napila. Jemná chuť jasmínu jí zaplavila ústa a ona chvíli převalovala tekutinu na jazyku, načež ji spolkla. Vychutnávala si, jak se chuť mění, zatímco čaj chladne.

Cam to po ní opatrně zopakoval. Když se přesvědčil, že mu čaj nevádí, napil se víc zhluboka a nakonec do sebe vyklopil celý šálek.

„Tady,“ vyhrkl nadšeně. Naklonil hlavu na stranu, pak na druhou a zkoumal lístky, které zůstaly na dně. „Vypadá to... možná jako štít? Co myslíte?“ Nejistě posunul šálek přes stůl k Tao.

Tao si ho vzala a zadívala se dovnitř. Na dně byla jen mokrá skvrna. Ale pak se zhluboka nadechla, vtáhla

do plic travnatou, květinovou vůni čaje, na chvíli zadržela dech — a pomalu vydechla.

Potom se znovu podívala do Camova šálku a tentokrát uviděla víc než jen lístky. Záblesky, letmé výjevy, střípky událostí, které teprve měly nastat. Většina z nich byla nejasná a temná, ale několik malých, jasných obrazů se jí podařilo zachytit dost dlouho na to, aby si je zapamatovala. A pochopila je.

„Jen abys věděl,“ řekla Camovi lehce varovným tónem, „já předpovídám jen malé věci. Žádné války, žádnou politiku, žádné sklizně ani hladomory — to je výhradní záležitost jasnovidců s větším zrakem, já se tím nezabývám.“ Cam ji s doširoka vykulenýma očima ujistil, že tomu rozumí.

Tao přikývla a odložila šálek. „Dobře. Ve tvé budoucnosti vidím novou tuniku. Zelenou. A příští Den tvůrce si spálíš prst, až budeš stáčet knoty, tak si na něj hned dej med.“

„Páni!“ vykřikl Cam a celá jeho tvář se rozzářila. „To jste všechno viděla? To je úleva! Myslím to s těma knotama. To teda znamená, že si mě Bern nechá jako učedníka!“

Cam nadšeně vyšel ze stanu o tři čtvrtáky lehčí, ale očividně měl dojem, že to byl výhodný obchod. Jeho hlas se nesl nad davem dalších mladíků, kteří se okolo něho shlukli. „...a taky říká, že bude zelená, což je moje oblíbená barva, takže to je fakt štěstí!“

Tao se pro sebe pousmála. Před stanem už se vytvořila řada — muži i ženy, někteří nervózní, jiní natěšení. Tao vstala, lehce se uklonila a zavolala: „Kdo je další?“

Den uběhl rychle jako v mlze z horkého čaje, čar v dlaních a dychtivých tvářích. O mnoho hodin a věšteb později, když poslední zákaznice odešla („*Svatá dobroto, moc vám děkuju, že jste mi to řekla, slečno, jinak bych Dottie tu svoji oblíbenou pánevku bez váhání půjčila! Že by s ní*

byla tak nedbalá, že ji promáčkne, no to teda... Ano, ano, já vím, že to ještě neudělala, a teď nedostane ani šanci, že jo!“), se Tao protáhla na své stoličce, až jí křuplo v krku, a vyšla ze stanu. Slunce právě zapadalo. Byl to dobrý den pro věštění, pomyslela si Tao. Měsíc měla skoro dvakrát těžší než ráno, plný stříbrných mincí. Lidé z Krkovce byli štědrější, než by od tak malého místa čekala — nejspíš kvůli těm kozám. To bylo štěstí.

Ale neměla by zůstat příliš dlouho.

Tao věděla, že dřív nebo později, až se její malé věštby začnou plnit příliš přesně a až opadne počáteční nadšení z Šinarčiny přítomnosti, přijdou nejisté pohledy a začne šeptání. Nejlepší je odejít, dokud je ještě vítaná, a možná se sem bude moct za pár měsíců vrátit na trhy.

Navic čím déle se někde zdrží, tím větší je riziko, že se o ní doslechne Cech. Zatím nebyla nikdo — uprchlice, tulačka, bezvýznamná skvrna na tapiserii ešteranské magie, nehodná pozornosti Cechu. A tak to taky chtěla nechat. Osudy, které věštila, byly tak drobné, že by se sotva daly považovat za magii. Byly menší než čáry a lektvary lesních čarodějnic. Aspoň v to doufala — raději by spala pod stovkami stromů za stovky chladných, deštivých nocí, než aby se kdy vrátila do Markýzova.

Tao zvedla hlavu k obloze, která postupně tmavla, a přitáhla si plášť blíž k tělu, aby se ochránila před chladem. Dveře hostince se otevřely a ven vyšla skupinka vesničanů. Zevnitř se ozval výbuch smíchu a veselého hovoru. Něco Tao při tom zvuku v nitru zabořilo a ta bolest byla skoro jako hlad. Byla to zvláštní, ale povědomá touha po místě, kde nikdy nebyla, po něčem, co neznala. Pak se dveře zase zabouchly a veselé hlaholení utichlo.

Tao se rozhodla, že ještě jedna noc tu bude bezpečná. A ráno se s Lao-chuem vydá dál.

KAPITOLA DRUHÁ

Když se dvě hodiny západně od Krkovce kola vozu kodrcala po vyježděné cestě a najela do obzvlášť hluboké díry, Tao sebou trhla. Prudký otřes způsobil, že jí zády projela ostrá bolest. Lao-chu se přes popruhy ohlédl a znepokojeně odfrkl, ale ona na něj jen mávla rukou, ať jde dál. „To nic,“ povzdechla si, „zapomněla jsem, jak jsou na západě špatné cesty.“

Samozřejmě kdyby necestovala venkovem v povozu, který držel pohromadě hlavně díky rezavým hřebíkům a její tvrdohlavosti, a kdyby nestrávila víc nocí zkroucená na lůžku mezi pytli a kotlíky než v pořádné posteli, nejspíš by si na stav silnic ani nepostěžovala. Ale tohle prostě byla realita.

Znovu si povzdechla a opatrně si promnula bolavá záda. Opravdu by měla najít nějakou vycpávku pro sedák, ze kterého řídí... Možná by se na příštím trhu dala sehnat nějaká sláma v pytli... nebo, kdyby jí náhodou zbyly peníze, možná i trocha vlněné výplně? Zatímco zvažovala své možnosti, nemohla si pomoci, ale vzpomněla si na kočáry, ve kterých jezdívала v Markýzově. Na vyšívání polštáře, leštění dřevo a hladký krok koní

po rovně vydlážděných cestách Středního města. Nechtěně se jí vybavila ještě docela jiná vzpomínka na hlas jejího otčima: *Zvedni bradu, děvče. Ramena dozadu. Nedívej se na koně! Dívej se na mě. Vždycky se musíš dívat do očí tomu, kdo s tebou mluví, jinak si budou myslet, že jsi hloupá. Teď máš moje příjmení, takže se snaž, ať ho nezneuctíš.*

Lao-chu nespokojeně zafuněl a Tao si všimla, že rukama pevně svírá otěže. Uvolnila sevření a pokusila se zbavit náhlého napětí v pažích. „Promiň, starý brachu,“ omluvila se. Ačkoli je teď dělila vzdálenost přes půl království, pouhá vzpomínka na jejího nevlastního otce stačila k tomu, aby se znovu cítila jako dítě — jako malé, rozzlobené dítě a jako by všechno, co kdy udělala, a všechno, čím byla, bylo špatně.

Tao se v duchu oklepala a zadívala se na krajinu ubíhající kolem, zatímco vůz dál drkotal po cestě. Připomněla si, že má dýchat klidně a držet pohled upřený před sebe, na otevřenou, širokou, lákavou krajinu. *Teď jsem volná, pomyslela si. Volná od něj. Volná od všech.*

Vesnice Hoštěpov byla už jen půl dne jízdy na západ a Tao neměla čas zabývat se minulostí, kterou nechala za sebou.

Na stoličce naproti Tao seděla žena a nervózně si proplétala prsty v klíně. Když jí Tao podala šálek horkého čaje, vděčně se usmála, ale byl to úsměv křehký, rychlý a nejistý a Tao si vzpomněla na porcelánového vrabce, kterého kdysi viděla v obchodě se suvenýry. Byl zachycený v letu — křidélka zvednutá, aby mohla klouzat po větru. Byl krásný, jemně tvarovaný, ale přece na něm bylo cosi smutného, jak byl tak zamrznutý ve výloze.

Ta žena se jmenovala Esther a mohlo jí být něco málo přes třicet. Byla jedinou dcerou stárnoucího dráteníka

z Hoštěpova a dnes ráno patřila mezi první, kdo se postavili do řady u Taoina stanu. Tao tentokrát zaparkovala svůj vůz na trávníku hned vedle stájí a zpráva o příjezdu věštkyň se po Hoštěpově rychle rozšířila.

Esther pomalu usrkávala čaj, seděla na stoličce a Tao ji mlčky pozorovala, zatímco dělala totéž.

V koutcích očí měla Esther jemné vrásky a působila vyrovnaně — jako někdo, kdo v životě zažil víc povinností než jarních slavností. Nebyla klasicky krásná; její brada měla až příliš špičatý tvar, který se ostře rýsoval v jinak jemném obličejí. Ale zlaté vlasy, jež jí v kudrnatých pramenech splývaly přes ramena, a chytrý pohled jí dodávaly půvab, když už ne krásu.

Tao poznala, že je Esther nervózní. Někteří zákazníci takoví bývali — zvláště ti, kteří nepřicházeli pro zábavu, ale kvůli odpovědi, i kdyby nebyla snadná. Jemně si odkašlala.

„Trápí vás něco? Nemohu slíbit, co uvidím, ale pokud je něco konkrétního, na co bych se měla zaměřit, můžu se o to pokusit.“

Esther váhavě zvedla oči. „Já... Ano, asi ano.“

Tao trpělivě čekala.

„Jak vidíte, nejsem už žádná mladice,“ prohlásila Esther. Nečekaně se usmála, trochu rozpačitě, a Tao si pomyslela, že jí to najednou moc sluší. „Měla jsem... smůlu v lásce, jak by někteří řekli. A můj táta se bojí, že zůstanu bez manžela. Už stárne a chtěl by mě mít zajištěnou.“

Tao přikývla. „Chcete vědět, jestli se vdáte? To už je trochu větší osud než malá věštba — ale můžu se zkusit podívat, co se dá...“ Nakoukla do Estherina šálku; čaj byl stále jen z poloviny vypitý a lístky v něm líně vířily. Tak tedy jinak. „Ukážete mi dlaně?“

Otázky na lásku bývaly časté, hlavně od svobodných dívek, a většinou toho Tao nemohla říct o moc víc, než že během příštího Dne Matky ve stodole políbí uhrovi-tého pasáčka koz, nebo předpovědět, že jejich budoucí manžel bude mít legračně zahnutý malíček na noze — pokud si chtějí být jisté, možná by se měly mužů ptát, jestli se jim můžou podívat na chodidla (jenže to může být poněkud riskantní, jelikož muži by si to mohli snadno vyložit špatně).

„Počkejte,“ zarazila ji Esther. „Jo, to bych chtěla, ale...“ Zoufale si svírala ruce a kroutila lem sukně mezi prsty. „Jestli... jestli byste třeba viděla, že... no prostě, ostatní ve vsi o tom nevědí...“

„Nic z toho, co tu padne, se ven nedostane,“ přislíbila Tao, jakmile pochopila, v čem je zakopaný pes. „Co uvidím ve vaší budoucnosti — nebo minulosti —, zůstane jen mezi námi.“

Blondatá žena se zhluboka nadechla a pomalu přikývla.

„Děkuju,“ řekla, postavila šálek na stůl a položila na něj i ruce, dlaněmi vzhůru.

Tao je jemně vzala do svých a naklonila se nad stolní desku. Zaměřila svůj zrak, zhluboka se nadechla a vydechla a pozorně si prohlédla jemné čáry, které se vinuly po Estheřiných dlaních.

Tao v mysli hledala známky cest — těch, které působily lehce, jako by se vznášely, s pulzem, jenž se zrychloval, a s teplými, vibrujícími uzly. Takové cesty bývaly spojené s přitažlivostí, někdy dokonce s láskou. Našla jednu, která vypadala nadějně, a sledovala její klikatou stopu zpět k rýze, podél níž se jí v zářivé a zároveň zamlžené vizi vynořila mladší Esther. Smála se a červenala. Byla na louce a natahovala se k ní měkká, něžná ruka, aby ji přitáhla blíž, a...

Aha.

„Co jste viděla?“ vyhrkla Esther úzkostlivě, když na Taoině tváři zahlédla výraz, který nedokázala úplně skrýt.

„Záblesk z vaší minulosti,“ odpověděla Tao pomalu. „Byla jste tam vy. Na louce plné pampelišek s...“

Estheřiny ruce ztuhly. „S Jane.“

„Ano,“ přikývla Tao. „Hnědé vlasy. Pihy na nose.“

Nastalo ticho.

„Teď asi chápete, proč nemám manžela,“ prohodila Esther hořce. „Měla jsem nabídky od dobřejch, spolehlivějších chlapů, ale nikdy jsem se k tomu nedokázala přinutit. Nikdy bych je nemilovala tak, jak by žena měla milovat svého muže.“

Ale co má ženská dělat, když nemá manžela ani děti? Můj táta už moc dlouho nevydrží a co bude pak? Zůstanu tu sama, celej zbytek života se budu potloukat po Hoštěpově, zatímco si všichni budou šeptat: ‚Tamhle jde chudák Esther, ta stará panna.‘ To si vážně mám vybrat mezi samotou a tím, že se budu nutit žít s někým, koho nechci?“

Oči se jí leskly slzami, zatímco z ní proudila slova, jako by je v sobě držela příliš dlouho a teď je v tichu modrého hedvábného stanu konečně vypustila ze sebe.

„Co se stalo s tou druhou dívkou?“ zeptala se Tao tiše.

„Jane se krátce potom přestěhovala do Jurínu, o dvě města dál. Už jsme spolu nezůstaly... v kontaktu. Naposled jsem slyšela, že se provdala za pekařova syna a má dvě krásné děti.“ Esther se zahleděla stranou. „Naše... naše přátelství pro ni bylo jenom přechodná epizoda. Nakonec zjistila, že má muže přece jenom ráda. Já ne.“ Sklonila hlavu, jako by čekala na rozsudek.

Tao dlouho mlčela, než našla slova. Vesnice a městečka ve Středozemí ležela na venkovském okraji

Ešteranského království a malost jejich světa vedla i k malosti pohledu na některé věci. Tady v Hoštěpově Esther neměla místo, kde by mohla žít tak, jak by si přála. A i když to Tao bolelo přiznat, Esther se nemýlila v tom, jaká volba ji čeká.

Pokud tu zůstane.

„Ještě jsem vám nevyložila budoucnost,“ ozvala se Tao. „Zaplatila jste mi, abych vám řekla, co vás čeká, ne co bylo. Můžu se podívat znovu?“

Esther vzhlédla a otřela si slzy. „Prosím,“ popotáhla a podala Tao ruce.

Tao sklonila pohled k jejím dlaním, ale tentokrát už se nesoustředila jako předtím. Estheřiny dlaně již prozkoumala dostatečně podrobně a nebyla v nich žádná dost jasná linie lásky, kterou by mohla sledovat až do konce. Ale přesto věděla, jakou budoucnost Esther poví.

„Něco vidím!“ zalhala Tao s naprostým klidem.

„Vážně?“

„Ano,“ přikývla. Zadívala se hluboko do Estheřiných zelených očí, stiskla jí ruce a silou vůle se snažila ženu přimět, aby uvěřila tomu, co se jí chystá říct. „Vidím vás šťastnou. Vidím vás v bezpečí a svobodnou. A nejste sama.“

„Ale jak to?“ zašeptala Esther. „Jak je to možný?“

„Jde o klášter Matky,“ prozradila jí Tao. Minula ho na začátku svých cest. Sestry tam tehdy byly k vystrašené mladé ženě se šinskými rysy laskavé a ona jim na oplátku věštila budoucnost. Jejich pohostinnost byla pro Tao tak zřídkaovou zkušeností, že si to místo zapamatovala pro případ, kdyby někdy potřebovala útočiště. „Leží severně od Bílé vody, asi tři dny cesty odsud. Když u pily odbočíte doleva a vydáte se cestou lesem, brzy uvidíte jeho bílé zdi. Je to dobré místo. Mají jabloňový

sad, úrodnou půdu a řeku, kde se dají chytat ryby. Žijí tam v klidu.“

„Kláster,“ zopakovala Esther pochybovačně. „Jenže já nejsem zrovna pobožná.“

„Sestry v tom klášteře,“ řekla Tao pomalu a bedlivě Esther pozorovala, aby se ujistila, že jí rozumí, „věří, že nejlepší formou uctívání je žít spokojeně a v míru. Bez soudů ostatních. Žijí v harmonii v komunitě žen, které... se o sebe starají.“ Poslední slova vyslovila jasně a zřetelně. A když uviděla, jak se Estheřina tvář pomalu rozjasňuje porozuměním, usmála se.

O mnoho zákazníků a hodin později, když Tao sklídila svůj stan, schovala kolíky, složila stoličky, dala stranou čajovou konvici, pečlivě srolovala modré vodní hedvábí a uklidila všechny ostatní věci, stále myslela na to, co řekla Esther. Tao doufala, že se Esther rozhodne odejít.

Když Esther vycházela ze stanu, byla nejistá — rozpolcená mezi nadějí na budoucnost, jakou jí Tao vykreslila, a obavou, že opustí Hoštěpov, a taky se značnou dávkou provinilosti vůči svému otci. Ale když Tao děkovala, znovu se usmála tím svým nejistým, milým úsměvem, který jí celou tvář rozzářil, a Tao v tu chvíli zahlédla ženu, jíž by Esther mohla být v klášteře — bez tíhy, volná jako pták.

Jenže opustit jediné místo, jež kdy člověk znal, není nikdy snadné. Říčky, ve kterých si hrála jako dítě, stromy, na které lezla, tváře, které znala... Z určitého úhlu pohledu, pokud se člověk nedívá příliš pozorně, může povědomost vypadat hodně podobně jako láska.

Tao to znala až moc dobře. Musela už opustit dva domovy, každý z nich jiný. Zelený klid Liang-che jí do dnes chyběl, po Markýzově s jeho okázalými terasami

a bledými, povýšenými úsměvy se jí stýskalo o dost méně. A přesto to byly domovy. Nebo to aspoň byly domovy na nějaký čas. A z rozdílných důvodů bolelo opustit každý z nich.

Tao nevěděla, jestli Esther najde dost odvahy odejít, ale doufala, že jí trochu usnadnila výběr jiné cesty, pokud by se pro ni Esther rozhodla.

Každý si zaslouží domov, pomyslela si Tao a pohládila Lao-chua po chlupatém šedém nose. A co jiného je domov než místo, kde se člověk nemusí cítit tak sám?